

KRALIÇENİN
YEMİNİ

C. W. Gortner

KRALİÇENİN YEMİNİ

Kastilyalı Isabella'nın Romanı

Türkçesi

Demet Altınyeleklıoğlu

Remzi Kitabevi

KRALIÇENİN YEMİNİ / C. W. Gortner
Özgün adı: *The Queen's Vow*

© Copyright, 2012 C. W. Gortner
Türkçe yayın hakları © Remzi Kitabevi, 2014
Yayın hakları, Akcalı Ajans
aracılığıyla satın alınmıştır.

Her hakkı saklıdır.
Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Yayına hazırlayan: Seyhan Dönmez
Kapak: Ömer Erduran

ISBN 978-975-14-1653-7

BİRİNCİ BASIM: Şubat 2015

Kitabın basımı 2000 adet yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul
Sertifika no: 10705
Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090
www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

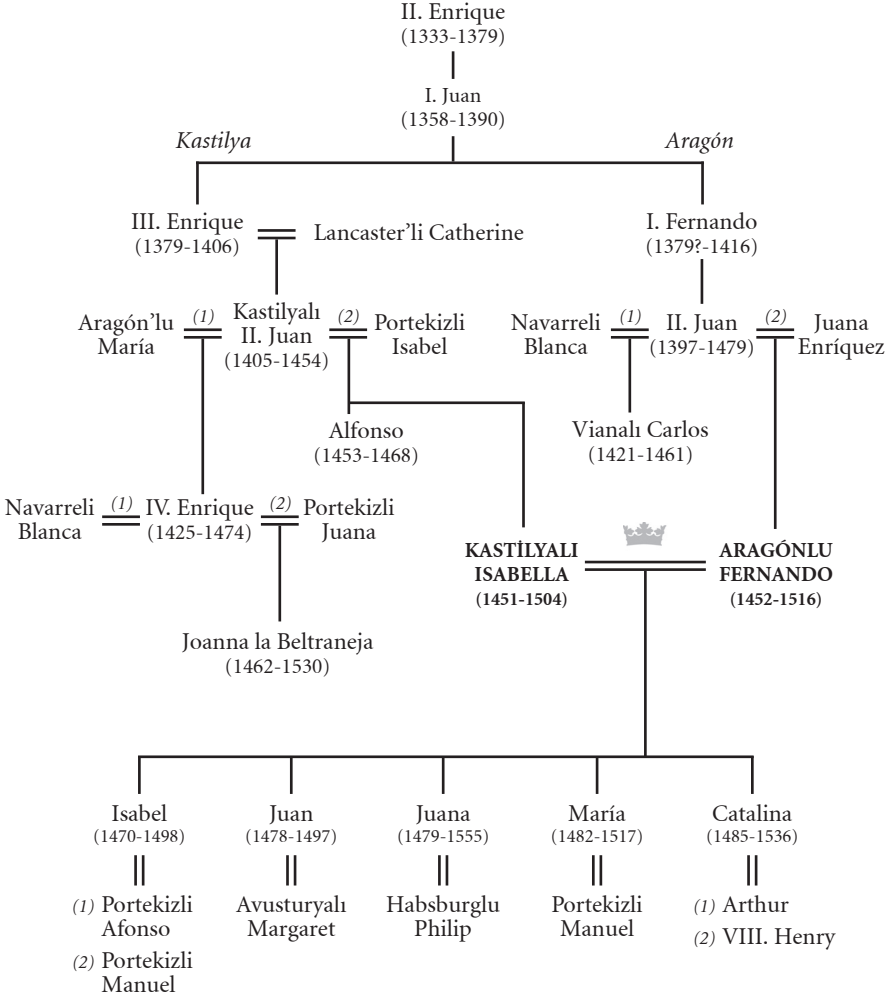
Baskı ve cilt: Remzi Kitabevi A.Ş. basım tesisleri
100. Yıl Matbaacılar Sitesi, 196, Bağcılar-İstanbul
Sertifika no: 10648

*Yeğenim Isabel Gortner
ve sevgili arkadaşım Judith Merkle Riley'e*

Kraliçenin Yemini tarihi bir kurgu çalışmasıdır. Bilinen, gerçek kişiler dışındaki olaylar, olayların geçtiği yerler, isimler, karakterler, mekânlar ve aniden gelişen vakalar tamamen yazarın kurgu amaçlı kullandığı hayal gücünün ürünleridir. Gerçek olaylar ve ölmüş veya hayatta olan kişilerle kurulabilecek herhangi bir benzerlik tamamen raslantıdan ibarettir.

Trastámara Hanedanı

*Bu topraklara, kaçmak veya görevime
ihamet etmek için gelmedim.
Düşmanlarıma böylesine büyük bir zafer,
halkıma ise derin acılar yaşatamam.*

ÖNSÖZ

1454

Kimse en yükseği hedeflediğime inanmadı. Bir Kastil kasabası olan Madrigal de las Altas Torres’de dünyaya geldim. Babam II. Juan ile bana adımı koyan ikinci karısı Portekizli Isabel’in ilk çocuklarıydım. Sağlıklı, fakat gereğinden fazla sakin bir bebekmişim. Dünyaya gelişim, çanlar çalınarak ve baştan savma tebriklerle kutlanmış, ama bir şenlik havası yaşanmamış. Çünkü babam, ilk karısından olan üvey ağabeyim Enrique’i ben doğmadan çok önce vârisi ve veliahdı olarak ilan etmiş. Benden iki yıl sonra, annem, Trastámara soyunun devamına destek olacak erkek kardeşim Alfonso’yu doğurduktan sonra herkes benim erkeklerden uzaklaştırılıp bir manastıra kapatılacağıma ve Kastil için kârlı bir kismet beklemekten başka bir işe yaramayacağıma karar verdi.

Ama her zaman olduğu gibi, Tanrı’nın başka planları vardı.

HER ŞEYİN DEĞİŞTİĞİ o anı hâlâ hatırlarım. Daha dört yaşında bile değildim. Babam Valladolid Sarayı’ndaki dairesinde kapalı kapılar ardında haftalardır yüksek ateşle yatıyordu. Yönetim tarzından dolayı tebaası tarafından El Inutil^(*) olarak adlandırılan kırk dokuz yaşındaki bu adamı pek tanımazdım. Bugün, babam olarak bütün hatırladığım, hüznü bakan, zorla gülümseyen uzun boylu, ince bir adam silüetidir. Bir gün beni odasına çağırıp üzeri mücevher işlemeli Mağrip işi bir tarak verdiğini de hatırlıyorum. Benim orada kaldığım süre boyunca, tahtının arkasında kı-

(*) El Inutil: İspanyolca “işe yaramaz”.

sa boylu, esmer tenli bir lordun durduğunu fark etmiştim. Lord, küt parmaklı elini sahiplenircesine tahtın arkasına koymuş, keskin bakışlarla beni izlemişti.

Bu görüşmeden birkaç ay sonra annemin yanındaki kadınların bu kısa boylu lordun kafası kesilerek idam edildiğini, onun ölümünün babamı tarifsiz acılar içinde bıraktığını fısıldaştıkları çalındı kulağıma.

“Onu Portekizli dişi kurt öldürdü,” diyordu kadınlar. “Çünkü Başmabeyinci Luna, kralın gözbebeği idi.” Birisi “Şşşt,” diye tısladı. “Çocuğa dikkat edin, dinliyor.” Yanlarında oturup can kulağıyla onları dinlediğimi görünce, hepsi gergefe işlenmiş resimler gibi öylece donup kaldılar.

Nedimelerin konuşmalarına kulak misafiri olduğum günden sadece birkaç gün sonra, gecenin karanlığında zorla uyanırıldım. Beni bir pelerine sarıp sarmaladılar. Saray koridorlarından kraliyet dairesine doğru götürdüler. Yalnız bu kez, mangalların yandığı, keşişlerin diz çökmüş mırılandığı, yoğun tütsü kokusu altındaki karanlık bir odaya getirilmiştim. Yıldızlı zincirlerle asılı bakır fenerlerin aydınlığı, karanlığın içinde, merhametsiz ve zalim yüzlerde dalgalanıyordu.

Önümde duran büyük yatağın perdeleri kapalıydı.

Eşikten geçip içeri girince, öldüğünü bildiğim halde, kısa boylu lordu aradım bilinçsizce. Sonra duvardaki girintiye tünemiş, babamın çok sevdiği gümüş rengi şahini gördüm. Kocaman açılmış donuk gözleriyle bana bakıyordu.

Öylece kalakaldım. İstemediğim kötü bir şey olacağını hissedebiliyordum.

“Çocuğum hadi,” diye mırılandı dadım Doña Clara. “Majesteleri babanız sizi bekliyor.”

Onun eteklerine sarılıp yüzümü tozlu kıvrımlarına gömerek itiraz etmeye çalıştım.

Arkamdan tok bir ayak sesinin yaklaştığını duydum. Ve derinden gelen bir ses “Bu bizim küçük bebek Isabella mı? Gel seni göreyim çocuk,” dedi.

Sesindeki bir şey beni çektiği için başımı kaldırıp baktım.

Geniş göğüslü bir adam eğilmişti üstüme. Keçiye benzeyen yüzü tombul, bakışları deliciydi. Koyu asilzade kıyafeti vardı üstün-

de. Yakışıklı değildi. Besili bir saray kedisine benziyordu. Fakat bana özen gösterilmesi gereken tek kişiymişim hissini vererek gülümsüyormuş gibi duran adamın hafifçe yukarı kıvrılmış pembe dudaklarından büyüledim.

Cüssesinden beklenmeyecek şaşırtıcı bir nezaketle elini uzattı ve “Ben Toledo Başpiskoposu Carrillo’yum,” dedi. “Benimle gelin majesteleri. Korkacak bir şey yok.”

Çekinerek elini tuttum. Parmakları güçlü ve sıcaktı. El ele yürürken kendimi güvende hissettim. Birlikte keşişlerin ve saray efradının önünden geçtik. Tıpkı tüneğindeki şahin gibi donuk gözlerle bakıyorlardı bana.

Başpiskopos, babamı rahat görebilmem için yatağın hemen yanına konmuş bir tabureye çıkardı beni. Kralın nefesinin ciğerlerinde çıkardığı hırıltıyı duyabiliyordum. Şimdiden mum rengini almış derisi kemiklerine garip bir tutkalla yapıştırılmış gibiydi. İnce parmaklı ellerini göğsünün üstünde çaprazlamıştı. Gözleri kapalıydı. Katedrallerimizdeki işlemeli mezarların üstündeki tasvirleri andırıyordu bu haliyle.

Carrillo, kulağıma, “Onu öpmelisin Isabella. Onu kutsamalısın ki, bu gözyaşı vadisinden kurtulup huzura kavuşsun,” diye fıldayınca garip bir itiraz sesi çıkarmış olmalıydım.

Bu yapmak isteyeceğim son şeydi çünkü. Ama mecbur olduğumu biliyordum. Nefesimi tuttum. Üzerine doğru eğildim ve hızla, yanağına dudağımı değdirip çektim. Teninin soğukluğunu hissetmiştim. Bakışlarımın yatağın ötesine kaydığını fark ettim.

Orada bir siluet gördüm. Dehşet verici bir an, nedimelerimin intikam almak için sık sık şatoya uğradığını iddia ettikleri Başmabeyinci'nin hayaleti sandım. Fakat titrek ışık yüzüne vurunca, üvey ağabeyim Prens Enrique olduğunu anladım. Görüntüsü beni ürküttü. Saraydan daima uzak kalmıştı ağabeyim. Elleriyle beslediği egzotik hayvanların ve çevresinde bir muhafız taburunun bulunduğu söylenen Segovia'daki kraliyet evinde yaşamayı tercih ederdi. Ama şimdi burada, babamızın ölüm odasındaydı. Siyah bir pelerine sarınmıştı. Kabarık saçlarının dağınıklığını gizleyerek birbirine yakın küçük gözlerini ve tuhaf basık burnunu iyice öne çıkaran kırmızı başlığıyla karşımda duruyor, bu haliyle bakımsız bir aslana benziyordu.

O tanıdık gülümsemesiyle bana baktığında sırtımdan bir ürperme dalgasının geçtiğini hissettim.

Başpiskopos beni kollarının arasına aldı. Artık görülecek bir şey kalmamış gibi beni odadan çıkardı. Geniş omuzlarının üzerinden, saraylıların ve asilzadelerin yatağın başında toplandığını gördüm. Keşişler daha yüksek sesle dua etmeye başladı. Ve Enrique neredeyse sevinçle, ölmek üzere olan kralın üzerine doğru eğildi.

O anda babamız son nefesini vermişti.

Beni odama geri götürmediler. Başpiskoposun güçlü kollarına sıkı sıkı sarıldım. Kral dairesinin dışında bekleyen dadıma doğru ilerlerken sadece etrafa, karanlığa bakındım. Dışarı çıktığımızda dadımla beni helezon gibi kıvrılan merdivenlerden indirdi Carrillo. Bulut ve pus perdesini delmeyi pek başaramayan cılız bir ay vardı gökyüzünde.

Şatonun koruyucu gölgesinden çıkıp uzaktaki yüksek duvarda kara bir dikdörtgen gibi duran kapıya yöneldik.

Başpiskopos, “Neredeler?” diye sordu gergin bir sesle.

Doña Clara kekeledi. “Bi... bilmiyorum... Sizin istediğiniz gibi majestelerine bizi burada beklemesi için haber göndermiştim. Umarım kötü bir şey...”

Başpiskopos birden elini kaldırdı. “Sanırım onları gördüm.” Öne doğru bir adım attı. Aceleci ayak sesleri duyduğumuzda bir an durup kaldı. Önde annemin olduğu bize doğru gelen kalabalığı görünce soluğunu bütün gücüyle salıverdi. Annem solgun görünüyordu. Pelerinin kapüşonu narin omuzlarına yayılmış, terden ıslanmış kumral saçları bonesinden dışarı çıkmıştı. Arkasında iri gözlü Portekizli nedimleri ve bir yaşındaki kardeşimi kucağında tutan hamisi Don Gonzalo Chacón vardı. Gecenin bu ölüm karanlığında niye burada olduğumuzu merak ediyordum. Kardeşim çok küçüktü ve dışarıyı soğuktuktu.

“Yoksa?” dedi annem nefes nefese.

Carrillo başını salladı. Annemden bir hıçkırık sesi duyuldu, sonra gözleri başpiskoposun kollarına, bana kilitlendi. Ellerini uzattı. “Isabella, *hija mia*.”^(*)

(*) Hija Mia: İspanyolca, kızım

Carrillo beni kucağından indirdi. Beklenmedik şekilde ondan ayrılmak istemediğimi anladım. Yine de beni biçimsiz bir kozaya benzeten, üstüme büyük gelen pelerinimle anneme doğru ilerledim. Güzel annemin huzuruna her çıkışta yapmam gerektiği gibi önünde bana öğretilen reveransla eğildim. Ama bunu çok sık yapmazdım, çünkü saraya oldukça seyrek getiriliyordum. Başlığımı geriye çekip mavi-yeşil kocaman gözleriyle bana baktı. Herkes gözlerimin anneme benzediğini söylediler, ama benimkiler daha koyuydu.

“YAVRUM,” diye fısıldadığında sesindeki ürpertiği hissettim. “Benim sevgili kızım. Artık sadece biz varız. Başka kimsemiz kalmadı.”

Carrillo’nun, “Majestelerinin, önemli olan konuya yoğunlaşmaları gerekiyor,” dediğini duydum. “Çocuklarınızın güvenliğini sağlamak zorundayız. Kocanız kralın vefatıyla birlikte onlar...”

“Ne demek istediğini biliyorum,” diyerek başpiskoposun sözünü kesti annem. “Öğrenmek istediğim tek şey var. Zamanımız ne kadar Carrillo? Her şeyi terk edip unutulmuş mülteciler gibi bir bilinmezliğin ortasına doğru yola çıkmak için ne kadar vaktimiz var?”

Başpiskopos, “En iyi ihtimalle birkaç saat,” diye cevap verdi anneme. “Henüz çanlar çalmadı. İlan etmek için hazırlığa ihtiyaç var.” Sonra durdu, “Ama en geç sabaha bu gerçekleşir,” diye devam etti. “Size ve yavrularınıza bir zarar gelmeyecek, hiç endişeniz olmasın.”

Annem, bakışlarını ona doğru çevirdi ve sanki gülmesini zor tutuyormuş gibi eliyle ağzını kapattı. “Bunu nasıl başaracaksınız? Trastámara’lı Enrique kral olmak üzere. Eğer gözlerim bunca yıl beni yanıltmadıysa, o da Juan gibi yakınlarının etkisinde kalacağını en kısa zamanda kanıtlayacaktır. Bize nasıl bir güvenlik sağlayabilirsiniz? Muhafızlarınızı yanımıza verip beni çocuklarımla birlikte bir manastıra mı yerleştireceksiniz? Tabii ya; neden olmasın? Nefret edilen yabancı bir dul ve onun çocukları için en iyi yer orasıdır hiç şüphesiz.”

“Çocuklar manastırda yetiştirilemez,” dedi Carrillo. “Böylesine sevgiyi ihtiyaçları olan bir yaşta, annelerinden de ayrılamaz.

Oğlunuz Alfonso, karısı ona bir erkek evlat verene kadar, yasal olarak Enrique'in vârisi. Konseyin, çocukların haklarına dokunmayacağını size garanti ediyor. Hatta gerçeği söylemek gerekirse prensi ve kız kardeşini, kralın dul eşi olarak size verilmesi uygun görülen Ávila'daki Arévalo Şatosu'nda büyütmenize izin verdiler bile.”

Bir sessizlik çöktü. Annem yanlış duymuş gibi “Arévalo” diye tekrar ederken gözlerinde beliren o donuk ifadeyi izliyordum.

Carrillo devam etti. “Majestelerinin vasiyeti, çocukların on üç yaşına gelene kadar farklı şehirlerde istedikleri gibi yaşamalarına olanak tanıyor. Sizi temin ederim hiç sıkıntı çekmeyeceksiniz.”

Annemin gözleri kısıldı. “Juan çocuklarımızı görmezdi bile. Onlar asla umurunda değildi. O korkunç Başmabeyinci Luna dışında kimse umurunda değildi. Şimdi siz kalkmış, kralın vasiyetinde çocuklarımdan bahsettiğini söylüyorsunuz. Bunu nereden bilebilirsiniz ki?”

“Majesteleri bana günah çıkartırdı, unuttunuz mu? Benim tavsiyelerimi dinlerdi. Çünkü cehennem ateşinden korkardı.” Carrillo'nun ses tonundaki ani duygusallık ona bakmama neden oldu. “Ama bana güvenmezseniz sizi koruyamam. Kastil'de dul kraliçenin sarayı terk etmesi bir gelenektir. Ama genellikle, çocuklarını yanına almasına pek izin verilmez. Özellikle de yeni kralın veliahdı yoksa. İşte bu nedenle hemen yola çıkmalısınız. Yanınıza sadece çocukları ve taşıyabileceklerinizi alın. Diğer eşyalarınızı elimden gelen en kısa zamanda göndereceğim. Arévalo'ya vardıktan ve kralın vasiyeti açıldıktan sonra Enrique dahil kimse size dokunmaya cesaret edemeyecektir.”

“Anlıyorum. Fakat siz ve ben hiçbir zaman dost olmadık Carrillo. Benim için kendinizi niye tehlikeye atıyorsunuz?”

“Diyelim ki size bir iyilik yapıyorum. Beklediğim bir iyilik karşılığında.”

Bu kez annem acı kakhahasına engel olamadı. “Kastil'in en zengin piskoposuna ben nasıl bir iyilik yapabilirim? Ben iki çocuğu ve doyurması gereken maiyeti olan bir dulum sonuçta.”

“Zamanı gelince öğrenirsiniz. Yine de bu iyiliğin sizin zararınıza olmadığımı belirtmek isterim.” Bu sözlerle birlikte Carrillo

her şeyi duyan ve korkuyla açılmış gözlerle bize bakan hizmetçilere emirler vermek üzere uzaklaştı.

Yavaşça sokulup annemin elini tuttum. Daha önce ona izinsiz dokunmaya asla cesaret edememiştim. O benim için göz alıcı elbiseler içinde her zaman güzel fakat uzak bir figürdü. Dudaklarından eksik olmayan gülümsemesi ve etrafını çeviren dalkavuk hayranlarıyla uzaktan sevilmesi gereken bir anne. Oysa şimdi, taşlarla dolu bir patikada kilometrelerce yürümüştüğüne yorgun görünüyordu. O kadar şaşkın ve üzgündü ki, keşke daha büyük olsaydım diye geçirdim aklımdan. Babamı ondan alan acımasız kaderden koruyacak kadar büyük ve güçlü olmak istedim.

“Senin suçun değil anne,” dedim. “Babam cennete gitti. O yüzden buradan ayrılmalıyız.”

Başını salladı. Uzakta, görünmez bir noktaya diktiği gözleri yaşlarla doldu.

“Üstelik Ávila’ya gidiyoruz,” dedim “Orası o kadar uzak değil anne.”

“Hayır,” dedi yumuşak bir sesle. “Uzak değil, *hija mia*; hiç de uzak değil.”

Aslında onun için Ávila’nın bir ömür boyu uzakta olduğunu söyleyebilirdim.

BİRİNCİ KISIM

Arévalo'da Bir Prenses

1464 – 1468

